Οραματισμός (Η Απαγορευμένη Σπηλιά):

Στέκομαι μπροστά στην περιβόητη “Απαγορευμένη Σπηλιά”, στη βορειότερη άκρη ενός κόσμου που μια ανυπέρβλητη μαγεία έχει σκεπάσει με χιόνια και πάγους. Εδώ και εκατοντάδες χρόνια, οι ουρανοί της γης έχουν ένα μόνιμο ασπρόγκριζο χρώμα. Αισθάνομαι τα πόδια μου ασταθή και κρύα, καθώς πατάω πάνω σε ένα από τα κρυσταλλιασμένα βραχάκια μπροστά στον καταρράχτη που έχει παγώσει, σχηματίζοντας λεπτούς ασημόλευκους σταλακτίτες μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς.

Ξέρω ότι εδώ και πάρα πολλά χρόνια, κανείς δεν έχει περάσει μέσα απ’ αυτά τα συμβολικά κάγκελα: η Απαγορευμένη Σπηλιά θεωρείται στοιχειωμένη από εξωγήινες οντότητες και επικίνδυνες μαγείες που παραπλανούν ή και εξαφανίζουν τους παρείσακτους.

Περνάω προσεκτικά ανάμεσα από τις παγερές βέργες, ενώ δυσκολεύομαι να ισορροπήσω τα πόδια μου πάνω στα γλιστερά βουναλάκια που έχουν διαμορφωθεί στη βάση του σταλακτίτη. Προσπαθώντας να στηριχθώ, αγγίζω την επιφάνειά του και ριγώ από το κρύο αλλά και την αναπάντεχη έξαψη. *Ποιός ξέρει τι μυστικά με περιμένουν εκεί μέσα;*

Από το εσωτερικό της σπηλιάς, παρατηρώ αφηρημένα τον λευκό κόσμο έξω, που φαίνεται ήδη τόσο μακρινός. Στρέφοντας, αντικρύζω αμέτρητα μάτια, κίτρινα κι αμυγδαλωτά, άλλα πιο μακριά, άλλα πιο κοντά, που παρακολουθούν ανέκφραστα το κάθε

μου βήμα, καθώς εισχωρώ στο σκοτάδι. *Νά 'ναι μάτια, ή κάτι άλλο;* Πότε μοιάζουν με παράξενες πολύτιμες πέτρες σφηνωμένες στα μαύρα τοιχώματα, πότε φαίνονται σαν σταγόνες νερού, που γυαλίζουν παραπλανητικά στο αδύναμο φως που έρχεται απ' έξω. Ξαφνικά, όλα μαζί αρχίζουν να κινούνται γρήγορα στην ίδια κατεύθυνση και υποχωρούν στο βάθος μιας σήραγγας, σαν να μου δείχνουν ένα δρόμο.

Προχωρώντας βαθύτερα στη στοά, το πηχτό μαύρο του σκότους ξανοίγει γρήγορα· τα βραχώδη τοιχώματα παίρνουν τώρα ένα χρώμα ιώδες, που σταδιακά γίνεται βυσσινί ή μπλέ, κόκκινο ή πρασινογάλανο, αργότερα πορτοκαλί, ροζ ή κίτρινο: μια πανδασία χρωμάτων που συμπλέκονται στους λείους βράχους με υποδέχεται όσο πλησιάζω προς το φως. Κατεβαίνοντας μερικά χωμάτινα σκαλοπάτια, νιώθω το έδαφος μαλακό και υγρό.

Φθάνοντας κάτω, το δεξί μου χέρι αγγίζει ασυναίσθητα κάτι λεπτό, απαλό, ψυχρό: είναι η άκρη ενός ρόδινου κοραλιού. Αφήνοντας το βλέμμα μου να περιπλανηθεί απ' άκρη σ' άκρη, ανακαλύπτω ένα εντυπωσιακό σύμπλεγμα από [illegible] κοράλια, που προβάλλουν πάνω από την ασημογάλανη επιφάνεια μιας φυσικής τάφρου. Οι λεπτοί, σωληνωτοί κορμοί τους συμπλέκονται με αρμονία και συμμετρία μεταξύ τους, σχηματίζοντας έναν αλλόκοτο φράκτη που περιβάλλει μια πανέμορφη, μυστηριακή πόλη.

Μετά από σύντομη εξερεύνηση, πλησιάζω και παρατηρώ μια ομάδα από αλαβάστρινα γιγάντια χρυσάνθεμα, παραταγμένα σε ημικύκλιο, περίπου στο κέντρο της αποικίας. Έχουν πορτοκαλιά, αστραφτερά πέταλα που γέρνουν προς τα μέσα προστατευτικά, αφήνοντας αρκετό κενό χώρο ώστε να χωρά εκεί ένας άνθρωπος. Μου είναι αδύνατο να αντισταθώ στον πειρασμό: διαλέγω ένα από αυτά, στηρίζω τα χέρια μου στα πέταλά του και πηδώ μέσα.

Στην αρχή η ζάλη είναι ανεπαίσθητη, μα ο ίλιγγος δυναμώνει γρήγορα. Με δυσκολία κρατώ τα μάτια μου ανοικτά πια, μα πριν πέσω, ένα ισχυρό τράνταγμα με ξαφνιάζει και πετάγομαι όρθια σε επιφυλακή.

Έχω μεταφερθεί κάπου αλλού τώρα, σ' ένα χώρο που δεν θυμίζει στο παραμικρό την αποικία-όστρακο, μα φαντάζει εξίσου απίστευτος κι αινιγματικός: Στέκομαι στο μέσο ενός πορφυρού πολυγώνου με καμπύλες πλευρές, απόλυτα συμμετρικές μεταξύ τους, περιγεγραμμένες με λευκό σμάλτο.

Κοιτάζοντας ολόγυρα, αρχίζω να πιστεύω ότι βρίσκομαι σε κάποιον αρχαίο ναό της Άνοιξης: λευκές μαρμάρινες κολώνες ορθώνονται σε μεγάλο ύψος και σχηματίζουν αετώματα με παράξενες γωνίες, όπου φιλοξενούνται αληθινά λουλούδια σε απίθανους συνδυασμούς ειδών και χρωμάτων.

Ένας κρυστάλλινος θόλος κλείνει την οροφή, με χρυσαφένιο σκελετό που πλαισιώνει συμμετρικά κομμάτια ενός υπέροχου, γαλανού ουρανού. Στέκομαι ακριβώς στο κέντρο του θόλου και απολαμβάνω τη έντονη αίσθηση ενεργοποίησης που μου χαρίζουν οι χρυσοκίτρινες ηλιακτίδες ενός πρωτόγνωρου, λαμπρού ήλιου.

Ανάμεσα στους στύλους, σειρές από κοχυλιόσχημα παρτέρια κατάφορταπολύχρωμα, άγνωστα άνθη που φουντώνουν και ξεχύνονται άφθονα ως το αστραφτερό τυρκουάζ δάπεδο. Πλησιάζω μηχανικά κι ετοιμάζομαι να αγγίξω ένα από αυτά, όταν μια ανδρική φωνή αντηχεί επιτακτική στο χώρο:

"Πρόσεξε! Το καθένα τους οδηγεί σε άλλη διάσταση!"

Γυρίζω και τον κοιτάζω ξαφνιασμένη: Είναι το ίδιο απίστευτος, όπως και το κάθε τι που συνάντησα στην Απαγορευμένη

Σπηλιά: Τα κόκκινα μαλλιά του πλούσια σαν τους πύρινους καταρράχτες του Οφίρ· τα μάτια του σχιστά, διάφανα πράσινα σαν τα νερά της Άχρονης Πηγής· το δέρμα εξαίσια λευκό και λείο σαν τα άγαλματα της Θαυμαστής Πόλης· η στολή του θυμίζει πρίγκιπα της μυθικής Ντυράοστα: ασημόλευκος χιτώνας με ζώνη στο χρώμα του χαλκού, εφαρμοστό ανοιχτοπράσινο παντελόνι, διαγράφουν ένα σώμα λεπτό αλλά δυνατό, αδιόρατα αισθησιακό. Στη μέση του έχει δεμένο ένα εντυπωσιακό σπαθί σε χρυσοποίκιλτη θήκη.

"Ποιος είσαι σύ;" ρωτώ αλλά δεν παίρνω απάντηση.

Πριν το καταλάβω, βηματίζω προς το μέρος του. Στέκομαι μπροστά του αμίλητη και τον αγγίζω απαλά στο πρόσωπο, απολαμβάνοντας την αίσθηση της λευκής, λείας επιδερμίδας στα δάχτυλά μου. Εκείνος δεν ανταποκρίνεται, διαισθάνομαι όμως την αναστάτωση μέσα του. Θα μπορούσε να είναι ο ιδανικός σύντροφος για μένα. Αν ήταν άνδρας. Αν ήταν άνθρωπος. Αυτό πλάσμα δεν ανήκει στο ανθρώπινο είδος, μα δεν με νοιάζει καθολου. Εγώ τον θέλω. Και μάλιστα πολύ.

Οι σκούρες μπότες του αντηχούν δυνατά στο δάπεδο, καθώς τον ακολουθώ σαν μαγνητισμένη κατά μήκος της αψιδωτής διόδου, όπως αυτή διαμορφώνεται από δύο σειρές μαρμαρένιους στύλους τυλιγμένους σε ανθισμένες περικοκλάδες, που μοιάζουν να ξεφυτρώνουν μέσα από την πέτρα.

Είχαν δίκιο, συλλογίζομαι. *Ασύλληπτες μαγείες περιφέρονται στην Απαγορευμένη σπηλιά...*

Το μονοπάτι μας φέρνει σε μια ρομβοειδή αίθουσα με στρογγυλεμένες γωνίες, όπου δεσπόζει ένας θρόνος-ανάκλιντρο από αστραφτερό σμάλτο, διακοσμημένος με αληθινά άνθη. Πάνω στο θρόνο είναι μισοξαπλωμένη μια νέα γυναίκα, σπάνιας ομορφιάς: τα μακριά, ξανθά μαλλιά της, στολισμένα με σμαραγδένιο στέμμα, ξεχύνονται σαν βαμβάκι πάνω στο λεπτό κορμί της, καταλήγοντας σε έναν απαλό βόστρυχο πλάι της. Το λευκό, αδιάφανο φόρεμα, μακρύ ως τους αστραγάλους, καταλήγει σε καμπυλωτά φύλλα κεντημένα στις άκρες με σχέδιο από βιολέτες. Τα χέρια της είναι κατάφορτα από πολύτιμα κοσμήματα που λάμπουν εκθαμβωτικά στο φως του ήλιου που εισβάλλει από την κρυστάλλινη, αψιδωτή οροφή. Το βλέμμα της με καθηλώνει διεισδυτικό, περιπαικτικό, δαιμονικό.

"Ώστε τόλμησες να περάσεις το κατώφλι της Απαγορευμένης Σπηλιάς, και να φθάσεις, μάλιστα, ως εδώ!"

"Δεν ήταν και τόσο δύσκολο", μουρμουρίζω.

"Από δω, λοιπόν", συνεχίζει η μάγισσα, "σου ανοίγονται δύο δρόμοι: αν φανείς άξια, θα γίνεις μαθήτριά μου· αν όχι, θα πεθάνεις!" χαμογελά σαρδόνια.

"Κι αν προτιμήσω, απλά, να γυρίσω πίσω;"

Πολύ παλιά και πολύ μακριά

Το μακρινό ταξίδι μου έχει φθάσει στο τέλος του. Αντικρύζω την θρυλική κοσμική δίνη, την πύλη ανάμεσα στους κόσμους, που ανοίγει και κλείνει με ρυθμό. Θυμίζει γιγάντιο σπειροειδή γαλαξία, μα το κέντρο της φαίνεται κενό, σαν μαύρη τρύπα που καταπίνει τα πάντα. Αφήνομαι να παρασυρθώ εκεί μέσα και αμέσως η πύλη κλείνει πίσω μου. Η φασματική δίνη με οδηγεί όλο και πιο βαθιά, όλο και πιο μακριά, με απίστευτη ταχύτητα που σβήνει κάθε αντίληψη του χρόνου. Ξαφνικά, το αστρόπλοιο επιβραδύνεται και συνειδητοποιώ ότι πλησιάζω κάπου.

Γρήγορα το σκάφος ακινητοποιείται, δεν ακούγεται ήχος· για λίγες στιγμές βιώνω μια παράδοξη κενότητα. Οι μετρητές δείχνουν ότι το εξωτερικό περιβάλλον είναι βιώσιμο, φιλικό. Πολύ προσεκτικά αποφασίζω να βγω έξω και κοιτάζω ολόγυρα: Βρίσκομαι σε μια γαλήνια παραλία στρωμένη με ρόδινη άμμο, που γίνεται άσπρη εκεί όπου συναντά τα κύμματα. Ξεπερνώντας τους αρχικούς δισταγμούς, ξεκινώ να εξερευνώ το μαγευτικό τοπίο. Πάνω στην άμμο στέκονται διάσπαρτοι κοχυλιόσχημοι βράχοι διαφόρων μεγεθών και χρωμάτων. Σε μια στιγμή, παίρνω λίγη άμμο στα χέρια μου και την αφήνω να κυλήσει μέσα από τα δάκτυλά μου, σαν ένας μικρός χείμαρρος από ροζ διαμαντάκια. Η απέραντη θάλασσα είναι τελείως ατάραχη κι έχει ένα σαγηνευτικό ανοιχτογάλανο χρώμα. Πέρα από τον ωκεανό, θαυμάζω την φαντασμαγορική ανατολή της κοσμικής δίνης, που ξετυλίγεται σαν γιγάντο κόσμημα σε όλο το νυχτερινό ορίζοντα. Όλα είναι τόσο ήρεμα, τόσο αλλόκοτα ειρηνικά, δίνοντάς μου την εντύπωση πως όλος ο πλανήτης είναι ακατοίκητος.

Συνεχίζω να εξερευνώ τους βράχους της ακτής, με τα παράξενα και πανέμορφα σχήματα. Στέκομαι περισσότερο σε έναν τεράστιο βράχο-κοχύλι, που έχει ένα μεγάλο σκοτεινό άνοιγμα μπροστά. Κοιτάζω μέσα, το μόνο που βλέπω είναι πηχτό σκοτάδι. Ωστόσο, πριν καν το καταλάβω, έχω ήδη περάσει στο εσωτερικό του.

Σύντομα, πιο σύντομα απ' όσο περίμενα, φθάνω στην άκρη της στενής σήραγγας και με έκπληξη διαπιστώνω πως βρίσκομαι στην άκρη μιας πόλης. Μένω έκθαμβη, καθώς όλα τα κτίσματα έχουν τη

μορφή κοχυλιών: Υπάρχουν “βούκινα” με πολλές ραβδώσεις, μακρόστενα όρθια κοχύλια, πολύχρωμες “αχιβάδες”, ανοιχτά “στρείδια” με μαργαριτάρι-σπίτι, γαλάζιες λίμνες με κοραλλένιους πύργους στο κέντρο. Υπάρχουν πολύχρωμα φασματικά φυλλώματα που ορθώνονται περήφανα στον έναστρο ουρανό, γιγάντιες θαλάσσιες ανεμώνες που εντυπωσιάζουν με τα αστραφτερά χρώματά τους.

Περιδιαβαίνοντας στα μονοπάτια της πόλης για ώρα πολλή, κάποτε καταλήγω μπροστά σ' ένα χρυσόλευκο μέγαρο σε σχήμα αχιβάδας, το οποίο ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα χάρη στο μεγαλύτερο μέγεθος και την εξαιρετική λαμπρότητά του. Στέκομαι και το θαυμάζω για λίγα λεπτά, ώσπου αντιλαμβάνομαι μια θερμή αλλά διακριτική παρουσία δίπλα μου. Στρέφω ξαφνιασμένη και αντικρύζω έναν παράξενο μα γοητευτικό άνδρα που εντυπωσιάζει με το ψιλόλιγνο ξωτικό παράστημα, τη γαλάζια στολή, τα ξανθά μαλλιά, τα πράσινα σαν ζαφείρια μάτια. Ξαφνιάζομαι όταν συνειδητοποιώ ότι κάποιον μου θυμίζει, κάποιον που γνώριζα παλιά...

“Τζάρεθ! Εσύ είσαι;” δεν τολμώ να το πιστέψω. Να είναι πράγματι ο Τζάρεθ, ο αλλοτινός καλύτερός μου φίλος, που χάθηκε για πάντα όταν ήταν μόλις δεκατριών χρονών;

Εκείνος χαμογελά αινιγματικά και γνέφει ελαφρά σε κατάφαση. Δεν τολμώ να ρωτήσω τίποτε άλλο.

“Αυτή είναι μία από τις αμέτρητες πόλεις των νεκρών”, συνεχίζει εκείνος με φωνή που δεν ακούγεται παρά μόνο σαν νοερό μήνυμα στον αιθέρα. “Εδώ έρχονται όσες ψυχές επιθυμούν την ειρήνη και την εξέλιξη, κι έχουν συνάφεια με τα στοιχεία του νερού και του αέρα!”.

Συνεχίζουμε μαζί τη βόλτα στην θαυμαστή πόλη, στους φιδίσιους δρόμους με τα παραμυθένια κτίσματα, στα άλση με τα αστραφτερά κοράλια, τις ανεμώνες, τις χιβαδόλιμνες... και τότε, ξαφνικά, ξημερώνει: Η κοσμική δίνη έχει πια υψωθεί στον ουρανό και φωτοβολεί σαν σουπερνόβα, ωστόσο το φως δεν με ενοχλεί· αντίθετα, με αναζωογονεί, με εξισορροπεί. Ταυτόχρονα, όλα τριγύρω αρχίζουν να μεταβάλλονται υπακούοντας σε έναν κοινό εσωτερικό ρυθμό: Τα περιγράμματα δεν είναι πια τόσο ξεκάθαρα, τα σχήματα όχι τόσο στέρεα. Όλα γίνονται πιο ρευστά, πιο διάφανα, πιο μαγικά. Νιώθω την απρόσμενη αλλαγή ακόμη και στον Τζάρεθ, ακόμη και σε μένα...

“Κάθε φορά που η κοσμική δίνη ανατέλλει, κανένας και τίποτα εδώ δεν μένει πια το ίδιο”, αντηχεί η φωνή του μέσα στη σκέψη μου, ενώ άπλετο φως ξεχύνεται από το στερέωμα προς τα κάτω, κατακλύζοντας τα πάντα, δίνοντας νέες μορφές, νέα δύναμη, ενέργεια, πληρότητα. Παγκόσμια έκσταση...

Κάποτε, η κοσμική δίνη αρχίζει να πέφτει προς τη δύση της. Μιο ιονισμένη, ρόδινη φωταύγεια απλώνεται παντού, καθώς το μυστηριακό φως εξασθενίζει σιγά σιγά, οι όγκοι και οι μορφές αποκτούν ξανά τη στερεότητά τους, ενώ σταδιακά όλα καλύπτονται από το ιώδες πέπλο της νύχτας που έρχεται.

“Αν η δύση σε βρει εδώ, η πύλη θα κλείσει για πάντα. Δεν θα υπάρχει γυρισμός για σένα”, μου αναγγέλλει θλιμμένα ο Τζάρεθ, στην όχθη της μικρής χιβαδόλιμνης όπου έχουμε σταματήσει. Ο αδιόρατος κυμματισμός του βιολετιού νερού είναι σα να προσπαθεί να με μαγνητίσει.

“Δεν θα με πείραζε”, απαντώ ειλικρινά.

“Όχι... όχι ακόμη. Ο χρόνος γι' αυτό δεν έχει έλθει ακόμη...”

Ήδη απομακρύνομαι από κοντά του, αργά στην αρχή, γρηγορότερα μετά, και τον παρατηρώ με πόνο, ενώ εκείνος μου χαμογελά πικρά. Δεν γίνεται αλλιώς...

Τρέχω μόνη στην άκρη της πόλης, διασχίζω βιαστικά τη μαύρη σήραγγα, φθάνω ξανά στη ρόδινη αμμουδιά. Κοιτάζω τριγύρω, τυλιγμένη σε μια παράξενη νοσταλγία για όσα έζησα εδώ -γεγονότα που τώρα είναι σα να συνέβησαν χιλιάδες χρόνια πριν. Από την πόλη των οστράκων δεν διακρίνεται ουτε ίχνος. Η δύση προχωρεί γοργά, ο χρόνος τρέχει...

Απωθώντας βίαια μια βαθιά θλίψη και πολλές επαναστατικές σκέψεις, πιέζω τον εαυτό μου να ανέβει γρήγορα στο αστρόπλοιο. Ανάβω τις μηχανές, οι τουρμπίνες στροβιλίζονται, το σκάφος ανυψώνεται, διατρέχει το βραδινό ουρανό πάνω από τη θάλασσα, με κατεύθυνση προς το κέντρο της κοσμικής πύλης. Πέφτω μέσα εκεί, πάνω στην ώρα πριν η πύλη κλείσει οριστικά πίσω μου. Το μάτι της δίνης με απορροφά, πέφτω σε ίλιγγο, όλα χάνονται σαν ένα μακρινό όνειρο. *Μετά ξυπνώ και είμαι πάντα εδώ...*